

ยา :

ผลงานปฏิวัติของหลู่ซิ่น

อาทร พงษ์ธรรมสาร
คณะศิลปศาสตร์
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

ภูมิหลัง

เมื่อกล่าวถึงหลู่ซิ่น¹ (1881-1936) ซึ่งเป็นนักประพันธ์นามอุโฆษที่ได้รับการยกย่องว่า

รูปหลู่ซิ่นถ่ายตอนอายุ 50 ปี

เป็นบิดาแห่งวรรณกรรมสมัยใหม่ของจีนแล้ว เรามักจะได้ยินคำพูดที่ว่าท่านเป็นนักคิด นักวรรณคดี นักประพันธ์ นักต่อสู้ นักปฏิวัติ นักปราชญ์ และคำยกย่องอื่น ๆ อีกมากมาย จากวงการประพันธ์ในแผ่นดินใหญ่จีน แต่บางครั้งก็จะพบคำวิจารณ์ของผู้ที่มีได้ฝึกฝนในลัทธิคอมมิวนิสต์ว่า หลู่ซิ่นตกเป็นเครื่องมือของการเมือง(ลัทธิคอมมิวนิสต์) โดยไม่รู้ตัว งานประพันธ์ของหลู่ซิ่นไม่มีลักษณะเป็นคอมมิวนิสต์ หากหลู่ซิ่นมีอายุอยู่จนถึงพรรคคอมมิวนิสต์ยึดครองแผ่นดินใหญ่ได้ทั้งหมด และเห็นสภาพของนักประพันธ์และชีวิตความเป็นอยู่ของผู้คนแล้ว เขาต้องไม่พอใจแน่

ในบทความนี้จะไม่ได้สภาพจิตใจของหลู่ซิ่นว่าเป็นอย่างไรเมื่อได้มาเห็นโลกปัจจุบันเข้า แต่จะขอวิเคราะห์เฉพาะความหมายของคำว่า “ปฏิวัติ” จากงานประพันธ์ชื่อว่า ยา ที่แต่งในปี 1919 โดยใช้ข้อมูลจากแผ่นดินใหญ่จีน

¹ประวัติหลู่ซิ่นและงานบางชิ้นได้จาก “วิเคราะห์เรื่องสั้นของหลู่ซิ่น” (วารสารธรรมศาสตร์ ปีที่ 10 เล่มที่ 4 ธันวาคม, 2524) และ ขุมทรัพย์เรื่องเอกของหลู่ซิ่น, กรุงเทพฯ, สำนักพิมพ์แสงสว่าง, 2523, หน้า 13-24

เป็นหลัก และข้อมูลจากญี่ปุ่นซึ่งมีการศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับหลูซิ่นค่อนข้างละเอียด ประกอบว่าการตีความเช่นนั้นก็มีเหตุผลมากน้อยเพียงไร พร้อมทั้งกล่าวถึงแรงผลักดันในการผลิตงานชิ้นนี้ของหลูซิ่นด้วย

ยา

ยา เป็นเรื่องสั้นที่มีความยาวประมาณ 3,000 คำ เรื่องนี้แต่งตอนหลูซิ่นอายุ 39 ปี เป็นการพูดถึงลูกชายตระกูลฮว่าที่ป่วยเป็นวัณโรคได้ตายไปเพราะกินหมานโถวจุ่มโลหิตของลูกชายตระกูลเซียที่ถูกประหารเพราะบังอาจทำการปฏิวัติ ศพของเด็กหนุ่มทั้งสองถูกฝังไว้ใกล้ๆ กัน ตอนมารดาของเด็กหนุ่มทั้งสองไปเจอหน้ากันที่สุสานนั้น แม่ของเด็กหนุ่มที่ต้องโทษประหารมีอาการระอาใจเพราะลูกตัวเองเป็นขบถ แต่ปรากฏว่าบนหลุมฝังศพของเด็กที่ถูกประหารมีดอกไม้แดงวางอยู่²

เรื่องนี้ถ้าอ่านดูเผิน ๆ ก็อาจจะคิดว่าเป็นการตายของเด็กหนุ่มสองคน คนหนึ่งตายเพราะความโง่เขลาของพ่อแม่ อีกคนหนึ่งตายเพราะเป็นขบถ(ริจะปฏิวัติ) แสหาที่ตาย ไม่มีอะไรแปลกและน่าสนใจแต่อย่างใด แต่ถ้าได้ศึกษาเหตุการณ์ของจีนในช่วงที่หลูซิ่นแต่งเรื่องนี้ รวมทั้งประวัติส่วนตัวของหลูซิ่น และความล้มเหลว

ของการปฏิวัติที่หลูซิ่นได้ประจักษ์ก่อนหน้าที่จะประพันธ์เรื่องนี้ละก็ “ยา” จะมีความเป็นมาที่ซับซ้อนและสะท้อนปัญหาของจีนที่ร้ายแรงที่สุดในความรู้สึกของหลูซิ่น ความโง่เขลาของประชาชน และโศกนาฏกรรมที่ต้องตายเปล่าของนักปฏิวัติ

หากเราได้ศึกษาแรงผลักดันที่ทำให้หลูซิ่นแต่งเรื่อง ยา แล้ว ก็จะพบแนววรรณกรรมของหลูซิ่นอยู่อย่างหนึ่งคือ เขาเห็นว่าวรรณกรรมควรสะท้อนแง่มุมต่าง ๆ ของสังคม เขาค่อนข้างปฏิเสธ “ศิลปะบริสุทธิ์” หรือ “ศิลปะเพื่อศิลปะ” เรื่อง ยา ซึ่งเป็นเรื่องสั้นที่แต่งต่อจาก บันทึกประจำวันของคนบ้า (1918) และ ซงอิจ (1919) นั้น หลูซิ่นแต่งก่อนเกิดการณ์รณรงค์ 4 พฤษภาคม 1919 ประมาณ 10 วัน ด้วยแรงผลักดันใจจากการถูกประหารของ สีซีหลิน (1873-1907) และชีวจิน (1879-1907) ซึ่งเป็นผู้พลีชีพเพื่อการปฏิวัติที่จะโค่นล้มราชวงศ์เซ็งชงกับการปฏิวัติ ซินฮ่าย ในปี 1911 ที่หลูซิ่นวิจารณ์ว่าเป็นการปฏิวัติที่ไม่ทั่วถึง ปัญหาต่างๆ ที่สืบเนื่องจากระบบศักดินายังไม่ได้รับการแก้ไข

ก่อนอื่นจะขอกล่าวถึงประวัติการถูกประหารอย่างย่อ ๆ ของสีซีหลิน และชีวจิน ที่การตายของเขาทั้งสองคนมีผลในการกระตุ้นให้หลูซิ่นแต่งเรื่อง ยา ทั้งสองคนนี้เป็นคนเช่าซินเช่นเดียวกับหลูซิ่น และเคยไปสัมผัสการเคลื่อนไหว

²สรุปเรื่อง ยา จากชุมนุมเรื่องสั้นของหลูซิ่น, สำนักพิมพ์เปลวเทียน ไม่ปรากฏชื่อผู้แปลและปีที่ตีพิมพ์, หน้า 37-50

ไหวเพื่อโค่นล้มราชวงศ์เซ็งที่ญี่ปุ่น สี่ซีหลินเป็นนักปฏิวัติหัวรุนแรงมาก ได้ทำการลอบสังหารขุนนางราชวงศ์เซ็ง เขาถูกประหาร หัวใจถูกควักออกมาผัดให้ลูกน้องขุนนางราชวงศ์เซ็งที่ถูกลอบสังหารกิน

หลูซันได้พูดถึงเรื่องนี้ในเรื่อง *บันทึกประจำวันของคนบ้า* ที่ถือเป็นงานเบิกรุ่งอรุณวรรณกรรมจีนสมัยใหม่ที่แต่งในปี 1918 ของเขาว่า: “อียานิ่งลูกชายของตัวให้เจอกับโจวกินในสมัยโบราณนั้นเป็นเรื่องเก่า แต่ใครจะรู้บ้างว่านับแต่ผืนกู่สร้างโลกเป็นต้นมาก็มีคนมาตลอด จนถึงลูกของอียาน่า จากลูกของอียาน่าก็กินกันเรื่อยมาจนถึงสี่ซีหลิน แล้วจากสี่ซีหลินก็กินกันเรื่อยมา จนถึงคนที่ถูกจับในหมู่บ้านหมาบ้า ปีที่แล้วเมื่อมีการประหารนักโทษในเมือง ยังมีคนเป็นวันโรคคนหนึ่งเอาหามาถวายเป็นจิ้มเลือดคนแล้วกินดู”³

ส่วนชีวิตนั้นถือเป็นสตรีที่มีความกระตือรือร้นเรื่องการปฏิวัติที่จะโค่นล้มราชวงศ์เซ็ง หลังจากหล่อนได้ไปศึกษาที่ประเทศญี่ปุ่นในปี 1904 ก็ได้เข้าร่วมขบวนการเพื่อก่อการปฏิวัติของนักศึกษาจีนในญี่ปุ่น ทั้งยังได้ร่วมมือกับขบวนการของซุนยัตเซ็นด้วย หล่อนกลับไปยังจีนในปี 1906 เป็นการประท้วงการที่รัฐบาลญี่ปุ่นได้วิตรอนสิทธิของนักศึกษาจีนและได้ทำนิตยสารชื่อ *สตรีจีน* เพื่อเรียกร้องให้สตรีจีน

ตื่นตัวในสิทธิสตรีและเรียกร้องให้ทำการปฏิวัติ หล่อนได้ทำการปลุกปั่นนักศึกษาในเมืองเซาซัน มีการติดต่อร่วมมือในการก่อการกับสี่ซีหลิน หล่อนถูกจับกุมและถูกประหารหลังการถูกประหารของสี่ซีหลินไม่กี่วัน หลูซันซึ่งชื่นชอบในพฤติกรรมและสงสารในชะตากรรมของชีวิตจึงได้แต่งเรื่อง *ยา* นี้ขึ้น

รูปของชีวิต
สมัยศึกษาอยู่ประเทศญี่ปุ่น

ตัวละครที่ถูกประหารใน *ยา* ชื่อเซี่ยยี่ (ซุน เซี่ย ชิว ตง คือชื่อฤดูร้อนทั้งสี่จึงได้เปลี่ยนชื่อเป็นเซี่ย ส่วนเงินของชีวิตกับยี่ของเซี่ยยี่ต่างก็เป็นชื่อของเพชรนิลจินดา) ฉะนั้นเซี่ยยี่ใน *ยา* ก็หมายถึงชีวิตนั่นเอง *ยา* เป็น

³ *เพ็งกวาง* หน้า 23-24

เรื่องที่แต่งในปี 1919 แต่งหลังการถูกระหารของชีวิตนานถึง 12 ปี แต่ *ยว* นั้นไม่ได้แต่งขึ้นเพราะความอาลัยรักต่อการตายของเพื่อนด้วยความรู้สึกส่วนตัวเท่านั้น หากแต่ว่าได้ครอบคลุมปัญหาอันใหญ่หลวงที่จีนกำลังเผชิญหน้าอยู่ด้วย นั่นคือความมั่งงายโง่เขลา การขาดความเข้าใจในความหมายของคำว่าปฏิวัติของประชาชนจีนและไศกนาฏกรรมของนักปฏิวัติ

ความเข้าใจของหลู่ซินที่มีต่อประเทศจีนที่ปรากฏใน *ยว* นั้นมิได้เกิดขึ้นทันทีที่ชีวิตจีนถูกระหาร หากแต่เกิดจากการสังเกตนับตั้งแต่ปี 1907 อันเป็นปีที่ชีวิตจีนถูกระหารจนถึงปี 1919 ตอนที่ชีวิตจีนถูกระหารนั้น จีนยังปกครองโดยราชวงศ์ชิง แต่ตอนที่หลู่ซินแต่งเรื่อง *ยว* ในปี 1919 นั้น ราชวงศ์ชิงได้ถอยออกจากวงการเมืองไปนานแล้ว (ดร. ชุนยัตเซ็นประสบความสำเร็จในการปฏิวัติในปี 1919 ที่เรียกว่าปฏิวัติซินไฮ่) หลู่ซินได้กล่าวถึงสภาพประเทศจีนก่อนและหลังการปฏิวัติครั้งนั้นในงานหลาย ๆ ชิ้นของเขา ทั้งนี้เพราะการปฏิวัติครั้งนั้นไม่สามารถแก้ปัญหาของจีนตามที่หวังไว้ การปฏิวัติยังไม่ได้ปฏิบัติภารกิจในการสร้างประเทศให้เป็นประเทศประชาธิปไตยที่มีเอกราชที่สมบูรณ์แบบ มินหน่าเข้าประเทศจีนยังคงตกอยู่ในการปกครองของขุนศึกซึ่งส่วนใหญ่เป็นลูกน้องของยวน ซีไฮ่ (1895-1916) พวกขุนศึกผลัดเปลี่ยนกันกุมบังเหียนในการปกครองประ-

เทศ โดยมีมหาอำนาจคอยให้การสนับสนุนอยู่เบื้องหลัง สภาพของประเทศจีนในช่วงนั้นเรียกได้ว่า *กึ่งเมืองขึ้นกึ่งศักดินา* คือแผ่นดินถูกมหาอำนาจเชือดเป็นชั้น ๆ ยังไม่ได้ตกเป็นอาณานิคมของชาติใดชาติหนึ่งโดยตรง จึงเรียกว่า *กึ่งเมืองขึ้น* และการปฏิวัติที่นำโดย ดร. ชุนยัตเซ็นสามารถขับไล่ราชวงศ์ชิง ซึ่งเป็นตัวแทนที่ค้ำจุนระบบศักดินา ออกจากเวทีการเมืองในปี 1911 ก็จริง แต่ระบบศักดินาที่แปรรูปต่าง ๆ ก็ยังคงครอบงำความคิดของชาวจีนอยู่ อย่างไรก็ตาม ไม่มีขุนศึกผู้ใดสามารถธำรงระบบนี้ได้เด็ดขาดแต่ผู้เดียวเช่นสมัยก่อน ๆ สภาพเช่นนี้จึงถูกขนานนามในเวลาต่อมาว่า *กึ่งศักดินา*

หลู่ซินที่เรากำลังกล่าวถึง มองสภาพของจีนที่ได้กลายเป็นกึ่งเมืองขึ้นกึ่งศักดินานี้ว่าเป็นเพราะการปฏิวัติที่นำโดยชนชั้นกลาง และต้องการปฏิวัติเพื่อให้เป็นประเทศประชาธิปไตยนั้นทำได้ไม่เด็ดขาดและไม่ทั่วถึง เหตุที่เป็นเช่นนั้นก็เพราะผู้ก่อการไม่ได้จุดไฟปฏิวัติในหมู่ชาวนา ซึ่งมีถึง 80 กว่าเปอร์เซ็นต์ของประชากรทั้งหมด และระบบจารีตประเพณี ระบบศักดินาที่วิวัฒนาการถึงขั้นหนึ่งแล้วได้กลายเป็นอุปสรรคต่อการเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ โดยเฉพาะต่อการปฏิวัติที่ต้องการจะถอนรากเหง้าแห่งความเลวร้ายต่าง ๆ ในสังคม ลักษณะทั้งสองแบบซึ่งเป็นปัญหาอันใหญ่หลวงนี้ได้มีการเกริ่นไว้ใน *ยว* อย่างแยบยล

ความหมายของคำว่านักปฏิวัติของหลู่ซินสามารถมองจากจุดนี้ ซึ่งนอกจากจะปรากฏใน

ยา แล้ว ยังปรากฏใน *ประวัติจริงของอา Q* และในเรื่องสั้นอีกหลายเรื่องของหลู่ซินในรูปแบบที่ต่างกัน

ในเรื่อง *ยา* นี้ ส่วนใหญ่หลู่ซินจะพูดถึงแต่พฤติกรรมของตระกูลฮว่าที่ลูกกำลังป่วยเป็นวัณโรค และปฏิกิริยาต่อการตายของเซี่ยอี้มากกว่าเรื่องราวของเซี่ยอี้เอง แต่ถ้าอ่านอย่างพิถีพิถันจะเห็นว่ารวมทั้งได้ทราบประวัติหลู่ซินและเหตุการณ์บ้านเมืองของจีนในช่วงนั้นบ้างก็จะทราบจุดประสงค์ของผู้แต่งได้ไม่ยากนัก

อิทธิพลของต่างประเทศและแง่ศิลปะของยา

มีนักวิจารณ์บางท่านกล่าวว่า *ยา* เป็นการขยายอรรถบทหรือแก่นของเรื่อง (theme) “กินคน” ที่ปรากฏใน *บันทึกประจำวันของคนบ้า* ด้วยตัวอย่างที่ชัดเจนยิ่งขึ้น (หัวใจของสี่ซีหลินที่ไปลอบสังหารขุนนางราชวงศ์เซ็งถูกนำไปผัดกิน) เช่นเดียวกับเลือดของเซี่ยอี้ถูกใช้เป็นน้ำจิ้มจุ่มหมานโถวให้เด็กอีกคนหนึ่งกิน ซึ่งก็เป็นการมองที่มีเหตุผล แต่ตั้งข้อ⁴ เห็นว่าหลู่ซินได้เสนอปัญหา “ความสัมพันธ์ของนักประวัติกับประชาชน” ไว้ในเรื่องนี้ หลู่ซินเองเคยกล่าวไว้ว่า *ยา* ของเขาได้รับความคิดจากเรื่อง *ปวดฟัน* และ *กรรมกรกับคนมือขาว* ในเรื่อง

ปวดฟัน นั้นกล่าวถึงพ่อค้าเกิดปวดฟันในวันเดียวกับที่พระเยซูถูกตรึงไม้กางเขน พ่อค้าห่วงแต่การปวดฟันของตัวเองหาได้สนใจต่อการตายของพระเยซูไม่ ส่วน *กรรมกรกับคนมือขาว* ของ TURGENEV นั้น กล่าวถึงนักประวัติที่ได้ต่อสู้เพื่อกรรมกร เมื่อถูกจับและถูกสวมกุญแจมือนานถึง 6 ปี จนมือทั้งสองถึงกับไม่มีสีเลือดกลายเป็นคนมือขาวไป กรรมกรเลยเข้าใจว่าเขาไม่ใช่พวกเดียวกันเพราะมีมือสีขาว สองปีต่อมาเขาถูกประหาร มีกรรมกรคนหนึ่งคิดอยากจะได้เชือกที่ใช้แขวนคอเขามาไว้ในครอบครัเพราะได้ยินว่า “เชือกแบบนี้จะนำโชคกลับมาสู่ครอบครัว”⁵

กรรมกร : คุณมาที่พวกเราทำไม มีอะไรหรือ คุณไม่ใช่พวกเดียวกับเราไปเถอะ

คนมือขาว : สหาย เราเป็นพวกเดียวกันนะ

กรรมกร : คุณบอกว่าเป็นพวกเดียวกับเราหรือ ไม่ใช่แน่ ๆ ทำไมถึงคิดเช่นนั้นล่ะ ก็ดูมือคู่นี้ของผมสิ สกปรกแค่ไหน มีทั้งกลิ่นอุจจาระและกลิ่นน้ำมัน ส่วนมือของคุณขาวจืดเช่นนั้น ไม่น่าจะมีกลิ่นนะ

⁴ตั้งข้อ, *นวนิยายวิพากษ์, มลลทสุนนาน* : สำนักพิมพ์หินหนาน (ยูนนาน) เทียนหมิงซุ่บ้านเช่า, 1980, หน้า 59.

⁵เพ็งอั้ง หน้า 59

คนมือขาว : (ยื่นมือให้) คุณดมดูซิ
กรรมกร : (ดมมือ) เอ๊ะ นี่มันกลิ่นเหล็ก
นี่นา

คนมือขาว : ถูกแล้ว เพราะมือคุณถูกใส่
กุญแจมือนานถึง 6 ปี

กรรมกร : เพราะอะไรล่ะ

คนมือขาว : เพราะผมไปรณรงค์เพื่อความ
สุขของพวกคุณ อยากให้คน
ที่ต้องทรมานและไร้เดียงสา
เช่น พวกคุณได้รับเสรีภาพ
ผมได้ต่อต้านพวกที่กดขี่พวก
คุณ... พวกเขากำลังจับผมขัง
ไว้

กรรมกร : ถูกขังเหรอ ก็ดีแล้วนี่ แล้ว
ยังกล้ามาอีก
สองปีให้หลัง

กรรมกรคนเดิม : (กับกรรมกรอีกคนหนึ่ง) นี่
ปีเตอร์ ยังจำเรื่องคนมือขาว
พูดกับพวกเราในฤดูร้อนสอง
ปีที่แล้วได้มั๊ย

กรรมกรอีกคน : ได้ซิ... มีอะไรเหรอ

กรรมกรคนเดิม : ได้ข่าวว่าเขาจะถูกแขวนคอ
วันนั้นะ มีประกาศออกมา
แล้ว

กรรมกรที่ 3 : แยกยังไปทำเรื่องเดิมเข้านะซิ

กรรมกรอีกคน : กันนั้นนะซิ

กรรมกรที่ 3 : วิเศษมาก... เราไปขอส่วน
แบ่งจากเชือกที่แขวนคอแล้ว
ดมัย เห็นเขาบอกว่าเชือก
แบบนั้นจะนำโซ่กลับมาให้
นะ

กรรมกรอีกคน : เป็นความคิดที่ดีนี้ ต้องไป
ลองดู⁶

(กรรมกรกับคนมือขาว, 1879)

หลูซันเองกล่าวว่าได้ความคิดเกี่ยวกับการ
ไม่ยินดียินร้ายของผู้คนที่มิต่อนักปฏิวัติที่ปรากฏ
ในสองเรื่องนี้มาประยุกต์กับเหตุการณ์ของจีน
แต่งเรื่อง ยว เพื่อกล่าวถึงความมั่งมาย ใจเลลา
ของผู้คนที่เป็ผลสืบเนื่องมาจากจารีตประเพณี
และระบบศักดินา... ดูจากแรงตลใจทั้งจากเหตุ-
การณ์จริงและวรรณกรรมสองเรื่องนี้ ก็มองเห็น
ได้ไม่ยากนักกว่า ยว มีแก่นสำคัญของเรื่องคือ
“ความสัมพันธ์ระหว่างนักปฏิวัติกับปวงชน”

ลีลาการประพันธ์

เรื่อง ยว นี้แบ่งออกเป็นตอนสั้น ๆ 4 ตอน
ตอนที่ 1 กล่าวถึงฮว่าเหล่าชวนที่มีลูกนอนป่วย
เป็นวันโรค กุฉิกจ้อเอาเงินไปซื้อหมานโถวจุ่ม
โลหิตมาจากลานประหาร ตอนที่ 2 ได้หมาน-
โถวจุ่มโลหิตกลับมา มีลูกค้าหลายคนมา কিনน้ำชา
ที่ร้าน ฮว่าเหล่าชวนก็ให้ลูกกินหมานโถวจุ่ม
โลหิตโดยหวังว่ามันจะเป็นยาขานานวิเศษที่รักษา

⁶Turgenev, *กว๊ว้อยแก้ว*, แปลโดยปาจิณ, ช่องกง : สำนักพิมพ์จงหลิว, 1973, หน้า 43-44.

โรคของลูกได้ ตอนที่ 3 เพชฌฆาต ชาวบ้านอีกหลายต่อหลายคนวิพากษ์วิจารณ์สรรพคุณด้วยใน “หมานโถงจุ่มโลหิต” ทั้งมีการวิพากษ์วิจารณ์ผู้ถูกประหารด้วย ผู้ถูกประหารเป็นใครเป็นคนอย่างไร สามารถวินิจฉัยได้จากคำพูดของเพชฌฆาตเอง ซึ่งเป็นตอนที่สำคัญมาก ว่า “...ไอ้หนุ่มนั่นก็ร้ายจริงๆ อยู่ในคุกยังรักชว่นผู้คุมก่อนบออีก... ไอ้หนุ่มดันไปคุยกะมันว่าแผ่นดินใต้เข้านี้เป็นของพวกเราทุกคน...”⁷

ตอนที่ 4 เป็นอีกตอนหนึ่งที่สำคัญมากเช่นกัน มีการกล่าวถึงโศกนาฏกรรมที่แม่ของหนุ่มเลือดนักปฏิวัติก็ไม่เข้าใจเจตนาธรรมณ์ของเขา ตอนเห็นมีดอกไม้งดงามบนหลุมศพยังเข้าใจว่าเป็นปาฏิหาริย์ของวิญญาณลูกที่มีความเคียดแค้นที่ถูกใส่ร้าย และอยากให้วิญญาณลูกยืนยันความเข้าใจของหล่อน ให้ลูกที่ตายไปแล้วแสดงปาฏิหาริย์อีกครั้งโดยให้อีกาบนยอดไม้แห้ง (ที่มาหาศพกิน) บินลงมาที่หลุมศพ “...แม่รู้แล้วลูกยี่เอ๋ย น่าสงสารที่พวกมันใส่ร้ายเจ้า กรรมจะต้องตามสนองพวกมันในวันหน้า สวรรค์รู้ดีในเรื่องนี้ เจ้าจงหลับตาเถอะ หากเจ้ายังอยู่ที่นี้จริง และได้ยินคำของแม่ จงดลบันดาลให้กาตัวนั้นบินมาที่หลุมฝังศพของเจ้า ให้แม่ได้เห็นชัดกะตาซี”

จากทั้ง 4 ตอนที่ยกมานี้ จะเห็นได้ว่าส่วนใหญ่พูดถึงฮว่าเหล่าชว่น พูดถึงการขาดความ

เข้าใจต่อความหมายของปฏิวัติ พูดถึงความมั่งงายของผู้คน ไม่มีตอนไหนที่กล่าวถึงเขี้ยวโดยตรง ถ้าไม่อ่านอย่างพิถีพิถันคราะห์แล้ว อาจมองข้ามประเด็นหลักของเรื่องนี้ไปได้ง่าย โดยเข้าใจว่าหลู่ซินไม่มีความประสงค์ที่จะกล่าวถึงความจำเป็นและความหมายของปฏิวัติเลย แต่ความจริงแล้วมันเป็นลักษณะพิเศษของงานประพันธ์หลู่ซินแบบหนึ่ง คือจะเกริ่น (imply) ประเด็นที่สำคัญเอาไว้ให้ผู้อ่านใคร่ครวญเอาเอง เรื่องนี้ไม่ได้กล่าวถึงเขี้ยวโดยตรง แต่เรื่องทั้งเรื่องวนเวียนอยู่กับเรื่องของเขา คือเริ่มตั้งแต่มีคนไปซื้อหมานโถงจุ่มโลหิตของเขา ในร้านน้ำชาก็พูดถึงแต่ความ “งี่เง่า” ของเขา ฮว่าเหล่าชว่นก็ตายเร็วยิ่งขึ้น เพราะไปกินหมานโถงจุ่มโลหิตของเขา และเรื่องก็จบลงบนหลุมฝังศพของเขา ดอกไม้งดงามบนหลุมฝังศพของเขาเป็นการแสดงนัยว่าเลือดนักปฏิวัติของเขี้ยวมิได้หลังโดยเปล่าประโยชน์ ซึ่งล้วนเป็นประเด็นต่าง ๆ ที่ควรตั้งข้อสังเกตเมื่ออ่านเรื่องนี้

ในแง่ของเรื่องสั้น ยว ถือว่าค่อนข้างประสบความสำเร็จในแง่ศิลปะที่สามารถดึงดูดความสนใจของผู้อ่านได้ตั้งแต่ต้นจนจบ เรื่องนี้เริ่มต้นด้วยฮว่าเหล่าชว่นเอาเงินที่สู้อุตส่าห์เก็บออมมานานออกจากบ้านไปในขณะที่ลูกกำลังป่วยหนัก เพื่อไปยังลานประหาร ขณะก้มหน้าเดินดุ่ม ๆ ไปยังลานประหารนั้นก็มีการหวาดกลัว เมื่อถึงตอน

⁷ ขุนหนุมเรื่องสั้นหลู่ซิน, สำนักพิมพ์แปลเวเทียน, ไม่ปรากฏชื่อผู้แปลและปีที่ตีพิมพ์, หน้า 45.

นี้ผู้อ่านยิ่งเกิดความอยากรู้อยากเห็นว่าเขาไปทำอะไรที่ลานประหาร และการเผชิญหน้ากับเพชรฆาตนั้นยังเป็นเรื่องที่สะท้อนขวัญผู้อ่านเป็นอย่างยิ่ง ซึ่งจะทำให้ต้องติดตามเรื่องต่อไป

“เฮ้! เอาเงินมา เอาของไป คนแต่งชุดดำหยุดยืนตรงหน้าเหล่าชน ดวงดาวววมราวกับมีด 2 เล่มทิ่มแทงจนเหล่าชนห่อตัวเล็กลีบลงเกือบครึ่ง มืออันใหญ่โตของชายผู้นั้นแบยื่นเข้ามาหาแก อีกมือหนึ่งกำหามานโถวแดงสดไว้ลูกหนึ่ง น้ำสีแดงนั้นหยดอยู่ตึง ๆ...”⁸

เหล่าชนไปซื้อหามานโถวจุ่มโลหิต
จากเพชรฆาต

⁸เพ็งอ้วง, หน้า 39-40.

⁹เพ็งอ้วง, หน้า 42.

¹⁰เพ็งอ้วง, หน้า 44

เมื่ออ่านถึงตอนนี้ สิ่งที่คุณผู้อ่านอดตั้งคำถามไม่ได้ก็คือ ชาวเหล่าชนต้องการรับซื้อหามานโถวจุ่มโลหิตมาทำอะไร คำตอบที่ผู้อ่านพบต่อมาก็คือให้ลูกที่นอนป่วยกิน “...กินเสียเถอะโรคจะได้หาย”⁹

เมื่อพบว่าความจริงเหล่าชนต้องการจะหาซื้อเอาหามานโถวจุ่มเลือดสด ๆ มาให้ลูกกิน เช่นนี้ เราก็คงไม่สรุปด้วยการสาปแช่งตระกูลเหล่าว่าเป็นคนเหี้ยมโหด เราคงอดถามไม่ได้ว่าทำไมเขาถึงทำเช่นนั้น ทั้ง ๆ ที่เขาก็เป็นคนดี เขาเปิดร้านน้ำชาเล็กๆ ร้านหนึ่ง เป็นผู้ประกอบสัมมาอาชีพ เมื่ออ่านต่ออีกนิดหนึ่งก็พบว่าเรื่องได้คลี่คลายในร้านน้ำชาของเขาเอง ซึ่งเปรียบเสมือนสังคมจำลองเล็กๆ ของจีนที่สะท้อนให้เห็นความมั่งคั่งงอแงของชนชั้น ซึ่งเป็นที่มาของความเข้าใจผิดของเหล่าชนว่าหามานโถวจุ่มโลหิตสามารถรักษาโรคได้

“รับรองหายแน่ มันไม่เหมือนกับของคนอื่นเขา เอ็งลองคิดดูได้มาสด ๆ ร้อน ๆ และก้กินลงไปสด ๆ ร้อน ๆ.....

หายแน่ กินเข้าไปร้อน ๆ ยังนั้นแหละหามานโถวจุ่มโลหิตคนยังงี้ รับรองว่าผีในท้องอะไรก็ต้งหายแน่”¹⁰

เรื่องสั้นที่ตบตงที่ก็เปรียบได้กับยาแผนปัจจุบันที่สกัดเอาสรรพคุณของตัวยาจากสมุนไพร

นานาชนิดมาทำเป็นยาเม็ดหรือยาน้ำที่มีสรรพคุณตัวยาส่ง เมื่อออกฤทธิ์แล้วมีผลมหาศาล ยาของหลู่ซิ่นขนานนี้ก็สกัดมาได้เช่นกัน แต่สกัดจากสังคม สกัดจากจาริตประเพณี สกัดจากประสบการณ์ของเขา และอีกหลายอย่างจากสังคมจีน ในวัยเด็กของหลู่ซิ่นนั้นเขามีประสบการณ์ที่ค่อนข้างเข้มข้นเกี่ยวกับวิธีการรักษาคนไข้ของหมอจีนบางคน เช่นที่หลู่ซิ่นได้กล่าวถึงประสบการณ์ของตัวเองในคำนำของชุมนุมเรื่อง

หลู่ซิ่น เข้าโรงจำนำ ตอนเด็ก ๆ

สั้นชุด ตะโกนสู้ (นาห่าน) ว่า “ระหว่างเวลา 4 ปีกว่าข้าพเจ้าเคยเข้า ๆ ออก ๆ โรงรับจำนำ และร้านขายยาเสมอ ๆ แทบทุกวัน แต่ตอนนั้นอายุข้าพเจ้าเท่าไรก็ลืมเสียแล้ว จำได้แต่ว่าผู้ชายของในร้านขายยาสูงเท่ากับตัวข้าพเจ้าพอดีเพื่อชื้อยาให้บิดาที่เจ็บป่วยมานาน กลับถึงบ้านก็ต้องวุ่นอยู่กับเรื่องอื่นอีกเพราะหมอผู้เขียนใบสั่งยาให้บิดาข้าพเจ้านั้นมีชื่อเสียงมาก ตัวยาประกอบที่เขาใช้ก็ประหลาดเหลือเกิน เช่น รากอ้อฤดูหนาว ต้นอ้อตากน้ำค้างแข็ง 3 ปี จิ้งหรีดจับคู่แรกเริ่ม ต้นผิงตี๋มูที่ออกผล... เหล่านี้ส่วนมากมิใช่จะหาได้ง่าย ๆ แต่อาการป่วยของบิดาข้าพเจ้าทรุดหนักลงทุกวัน แล้วในที่สุดก็ถึงแก่กรรม”¹¹

ประสบการณ์อันเลวร้ายเกี่ยวกับการตายของบิดา ที่หลู่ซิ่นเข้าใจ มาจากวิธีการรักษาที่ไม่ถูกต้องตามวิชาการนี้ ทำให้หลู่ซิ่นตัดสินใจจะศึกษาวิชาแพทย์ในญี่ปุ่น¹² “ความฝันของข้าพเจ้าหวานซึ่งมาก ข้าพเจ้าเตรียมแผนไว้ว่าเมื่อสำเร็จการศึกษาแล้วจะมาเยียวยาความเจ็บปวดของคนไข้ที่เหมือนบิดาข้าพเจ้าซึ่งได้รับการรักษาอย่างผิดๆ ...”¹³

แต่เรื่อง ยา นั้นแต่งหลังจากหลู่ซิ่นได้เลิกล้มความคิดที่จะใช้วิชาแพทย์เพื่อช่วยชีวิตชาว

¹¹ เพิ่งอ้าง หน้า 1-2

¹² ดูสาเหตุที่หลู่ซิ่นตัดสินใจเรียนแพทย์ในญี่ปุ่นใน “วิจารณ์เรื่องสั้นหลู่ซิ่น” วารสารวรรณศาสตร์ ปีที่ 10, เล่ม 4 ธันวาคม 2524, หน้า 114.

¹³ ชุมนุมเรื่องสั้นของหลู่ซิ่น, สำนักพิมพ์เปลวเทียน ไม่ปรากฏชื่อผู้แปลและปีที่พิมพ์

จินนานแล้ว¹⁴ เพราะเห็นว่าวิชาแพทย์รักษาได้ เป็นรายบุคคลเท่านั้น ปัญหาที่เกริ่นถึงในเรื่อง ยว เป็นปัญหาที่ใหญ่หลวงเกินกว่ายาธรรมดาที่เป็นวัตถุจะรักษาให้หายได้ เพราะมันเป็นโรคสังคมจินหาโชโรคที่เกิดกับร่างกายของคนเราไม่

วิเคราะห์โรคสังคม

หลูซันเห็นว่า จะเป็นกรณีของบิดาซึ่งได้ถึงแก่กรรมด้วยการไปปรับวิธีการรักษาอันพิลึกกึกกือ ซึ่งผู้ที่ทำการรักษายังมีศักดิ์ว่าเป็นหมอก็ตาม หรือกรณีของฮว่าเสี่ยวชวนที่ต้องตายไปเพราะกินหมานโลวจุ่มโลหิตที่เขาว่ารักษาโรคได้ก็ตาม ต่างก็เป็นหายนะที่เกิดจากความไร้เหตุผลของชาวจีน ความโง่เขลาของพ่อแม่และผู้คน นอกจากจะทำให้ฮว่าเสี่ยวชวนที่ป่วยเป็นวันโรคต้องตายไปคนหนึ่งแล้ว ยังเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้เซี่ยย่นักปฏิวัติหนุ่มต้องหลงโลหิตด้วย เขาตายเพราะลงเป็นคนนำความลับไปบอกทางการ เพื่อหวังจะได้รางวัล แจ่งเบาแสบแก่ทางการ ในที่นี้หากเรามองแค่ว่าเป็นเพราะความละโมภของลุงที่หวังจะได้เงินทองอย่างเดียวก็จะทำให้ขาดความลุ่มลึกไป พฤติกรรมของลุงนอกจากเป็นเพราะอยากได้เงินแล้ว ยังมีปัจจัยอีกสองประการที่ผลักดันให้เขากระทำเช่นนั้น

ประการแรกคือ กลัวว่าตัวเองและครอบครัวจะถูกพัวพันกับพฤติกรรมของหลานชายตามโทษที่ราชวงศ์เซ็งได้บัญญัติไว้ในกรณีไม่นำข่าวการก่อการ หรือการจี้จะเป็นขบถของเครือญาติ ไปแจ้งให้ทางการทราบ (มองในแง่นี้ถือว่า ยว ได้สะท้อนยุคสมัยที่น่าสะพรึงกลัวของราชวงศ์เซ็ง เป็นการเกริ่นให้เห็นว่าการโค่นล้มราชวงศ์เซ็งมีความสำคัญ และมีความจำเป็นแค่ไหน¹⁵

ประการที่สองซึ่งถือว่าสำคัญกว่าประการแรกคือ เขาเองมิได้เห็นดีเห็นงามกับพฤติกรรมของหลานชาย เขาเห็นว่านั่นเป็นขบถเช่นเดียวกับคนอื่น ๆ “...ไอ้หนุ่มดันไปคุยกับมันว่าแผ่นดินใต้เซ็งนี้เป็นของพวกเราทุกคน คิดดูซิเป็นคำพูดของคนรี?”¹⁶ จะเห็นได้ว่าผู้คนไม่ได้ชื่นชมกับพฤติกรรมของเซี่ยย่นักปฏิวัติ โดยเห็นว่าเป็นพฤติกรรมของขบถที่มีแต่นำความวุ่นวายมาสู่พวกเขา นี่แหละคือจุดที่หลูซันได้วิจารณ์การปฏิวัติซินไฮ่ (1911) ว่าทำได้ไม่เด็ดขาด เข้าไม่ถึงประชาชน เรื่องนี้ได้มีการกล่าวถึงอย่างละเอียดใน ประวัติจริงของอา Q ที่แต่งใน 1921

สำหรับกรณีของเซี่ยย่นั้นไม่เพียงแต่คนอื่นไม่เข้าใจวัตถุประสงค์ว่าเขาได้พลีชีพเพื่ออะไร แม้กระทั่งแม่ของเขาเองก็ไม่เข้าใจวัตถุประสงค์

¹⁴ การเปลี่ยนจากการเป็นแพทย์มาเป็นนักประพันธ์เพื่อใช้วรรณกรรมเป็นเครื่องมือในการกระตุ้นเตือนสติชาวจีนจาก “วิจารณ์เรื่องสั้นหลูซัน” วรรณกรรมศาสตร์, อ้างแล้ว, หน้า 114

¹⁵ ก่อนเขียน ยว (1919) นี้ ราชวงศ์เซ็งถูกบีบบังคับให้สละราชสมบัติ (1911) ไปนานแล้ว

¹⁶ เพิ่งอ้าง, หน้า 45

ของเขาเช่นกัน ซึ่งดูได้จากตอนหล่นไปเช่น-
 ไข่ที่สุสานบุตรชาย และเจอแม่ของฮว่าเสี่ยว
 ชวนที่ได้ไปเช่นไข่ที่สุสานก่อนแล้ว การเผชิญ
 หน้าในครั้งนั้นความจริงแล้วควรจะเป็นแม่ของ
 ฮว่าเสี่ยวชวนที่ต้องละอายใจ เพราะลูกตัวเอง
 ไปกินหมานโถวจุ่มโลหิตลูกของอีกคนหนึ่ง แต่
 การณ์กลับไม่เป็นเช่นนั้น หล่นคิดว่าหล่นได้
 พยายามรักษาโรคของลูกอย่างสุดความสามารถ
 ได้พยายามลองใช้วิธีการรักษาต่าง ๆ แม้กระทั่ง
 ใช้หมานโถวจุ่มโลหิตสด ๆ ของมนุษย์ ซึ่งเป็น
 วิธีรักษาที่หล่นได้รับการบอกเล่ามา หล่นจึง
 คิดว่าเป็นเรื่องสวรค์ลิขิต ตนได้ทำหน้าที่อัน
 พึงปฏิบัติของมารดาอย่างสมบูรณ์แล้ว หล่นจึง
 ไม่รู้สึกละอายใจ ส่วนการแสดงอาการละอายใจ
 ของแม่ของเซี่ยยี้เด็กหนุ่มที่ถูกประหารนั้น ย่อม
 เป็นการแสดงให้เห็นว่าหล่นไม่เข้าใจในสิ่งที่ลูก
 ของตนเองได้กระทำลงไปนั่นเอง ปฏิกริยาของ
 หล่นตอนพบดอกไม้แดงวางอยู่บนหลุมฝังศพ
 ของลูกชายเป็นอีกตอนหนึ่งที่แสดงให้เห็นถึง
 ความเข้าใจของหล่นที่มีต่อการตายของลูกชาย
 ว่าตายอย่างไรประโยชน์ แก่คิดแล้วคิดอีกพลัน
 น้ำตากร่ำลงพราก ๆ และตะโกนว่า “ลูกยี้ย๋
 มันใส่ร้ายเจ้า เจ้าคงยังไม่ลืมคงจะชอกช้ำสุด
 แสบ วันนี้เจ้าจงใจแปลงร่างให้แม่ได้เห็นใช้
 หรือเปล่า?”

แม่ของเซี่ยยี้แปลกใจที่พบว่ามียอดดอกไม้แดงอยู่บน
 หลุมฝังศพของลูก

จากตอนที่ยกมานี้ ทำให้เราเห็นว่า อย่าว่า
 แต่ผู้อื่นเลย แม้แต่แม่บังเกิดเกล้าของเซี่ยยี้ก็ยัง
 ไม่ทราบว่สิ่งที่เขาได้ทำไปนั้นเพื่ออะไร ซึ่งเป็น
 เรื่องน่าเศร้ามาก ในจุดนี้มีนักวิจารณ์วรรณ-
 กรรมในเชิง “การปฏิวัติ” ว่ามันเป็นการวิจารณ์
 “การปฏิวัติของหลู่ซิ่น” ว่าหลู่ซิ่นไม่เพียงแต่
 วิจารณ์ผู้คนมหาศาลที่ไม่เคยรู้ ไม่เคยสนใจการ
 ปฏิวัติ เขายังได้วิจารณ์ตัวเซี่ยยี้ (ที่ถูกประหาร)
 และการปฏิวัติซินฮายี่ที่น่าโดย ดร. ชุนยัดเซิน
 ว่าล้มเหลวเพราะไม่ได้ประชาสัมพันธุ์และปลุก-
 บันฝูงชนให้เข้าร่วมด้วย¹⁷

¹⁷ ทุ่งจื่อ, นวนิยายวิพากษ์, มณฑลยูนนาน, สำนักพิมพ์ยูนนานเหินหมิงซูบ้านเช่า 1980 หน้า. 63

คำวิจารณ์ที่ยกมามีเหตุผลที่น่าฟัง แต่อย่างไรก็ตามหลู่ซิ่นก็ไม่ได้ประณามความล้มเหลวของการปฏิวัติ (การตายของเซี่ยยี่) ตรงกันข้าม หลู่ซิ่นกลับให้กำลังใจ โดยให้มีดอกไม้แดงไปปรากฏบนหลุมศพเป็นการแสดงให้เห็นว่า ตัวเซี่ยยี่ในเรื่อง *ยา* หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งชีวิตจินเพื่อนของหลู่ซิ่นที่ถูกประหารในปี 1907 ไม่ได้ตายเปล่า มีคนเห็นความดีของเขาและความชอบธรรมที่เขาได้กระทำไป

สรุป

วรรณกรรมต่างกับประวัติศาสตร์ตรงที่ไม่ได้บันทึกข้อเท็จจริงในอดีต ต่างกับหนังสือพิมพ์ตรงที่ไม่ได้เสนอข่าวประจำวัน และต่างกับศาสนาตรงที่ไม่ได้เทศนา ฯลฯ แต่วรรณกรรมก็มีลักษณะพิเศษหลายอย่างที่ทำให้วรรณกรรมมีพลังโดยตัวมันเอง ลักษณะอย่างหนึ่งก็คือสามารถก่อให้เกิดการสะท้อนใจในตัวผู้อ่าน สิ่งที่ยา สามารถสะท้อนใจผู้ที่ยังมีสภาพจิตใจปกติได้อย่างใหญ่หลวง คิดว่ามีสองตอน ตอนแรกคือเลือดที่ส่วเสี้ยวชวนกินเข้าไปนั้นเป็นเลือดของวีรชนที่ประกาศว่า “...แผ่นดินใต้เข็ญนี้เป็นของพวกเราทุกคน...” และอีกตอนหนึ่งก็คือแม่ของเด็กหนุ่มทั้งสองต้องมาเช่นไหว่บุตรของตนแทนที่จะได้หวังพึ่งในวัยชรา

ผู้อ่านที่อยู่ในประเทศจีนสมัยนั้น ถึงจะไม่อยู่ในสภาพที่ไร้ญาติขาดมิตร ถึงจะยังไม่อยู่ในวัยชราเช่นเดียวกับยายแก่ทั้งสอง ก็คงต้องตั้งคำถามว่า

ถามว่า โศกนาฏกรรมเหล่านั้นเกิดขึ้นได้อย่างไร เราควรปล่อยให้เรื่องเช่นนั้นเกิดขึ้นอีก หรือเกิดกับตัวเราหรือไม่

ความเป็นนักสู้และนักปฏิวัติของหลู่ซิ่นนั้น ไซ้ว่าเขาเป็นคนมีสามเศียร หกกร มีพลังเหนือข้าศึก หากแต่ถ้าเขาได้วิเคราะห์สังคมจีนที่มีปัญหามากมายกายกองในแง่มุมต่าง ๆ จนผู้อ่านเห็นว่าควรมีการเปลี่ยนแปลงและแก้ไขวิธีการเป็นนักสู้หรือนักปฏิวัติก็เป็นอย่างที่เขาเคยพูดเองว่า

“จะใช้พู่กันอันแหลม ๆ เป็นอาวุธ ทิ่มแทงชีวิตศัตรูให้อาสน์” คำว่าศัตรูในความหมายของหลู่ซิ่นก็หมายถึงระบบศักดินา จารัตประเพณีที่ไว้เหตุผลเก่า ๆ รวมทั้งผู้ที่อ้างไว้ซึ่งสิ่งเหล่านี้เพื่อผลประโยชน์ของตัวเอง

เรื่อง *ยา* นี้แต่งในปี 1919 เป็นเรื่องที่มีการกล่าวถึง “การปฏิวัติกับปวงชน” ที่ค่อนข้างเด่นชัด เรื่องสั้น 25 เรื่องที่แต่งในระหว่าง 1918 ถึง 1925 นี้ มีอยู่หลายเรื่องที่มีการเกริ่นถึงการปฏิวัติเช่น *ประวัติจริงของอา Q* ที่แต่งใน 1921 ซึ่งเป็นงานประพันธ์ที่ดีที่สุดของเขา ก็มีการพูดถึงปัญหาการปฏิวัติที่ไม่ทั่วถึงไม่ได้แก้ไขปัญหาชาวนาซึ่งมีถึง 80 เปอร์เซ็นต์ของประชากรทั้งหมด *กาสรรวลอดีต* ที่แต่งในปี 1925 นั้น เป็นการกล่าวถึงการตื่นตัวและต่อสู้เพื่อสิทธิเสรีในแง่ปัจเจกบุคคลนั้น เป็นสิ่งที่ไปไม่รอด หลังจาก 1925 เป็นต้นไป

หลู่ซินก็ไม่เคยแต่งงานประพันธ์ที่เป็นเรื่องสั้น
สร้างสรรค์อีก ในปี 1927 ก็ก่อกำเนิดที่นำโดย
เจียงไคเช็คได้เกิดแตกหักกับคอมมิวนิสต์ที่ร่วม-
มือกันได้ดีในสมัย ดร. ซุนยัตเซ็น (1866-
1925) หลังจาก 1927 เป็นต้นไปจนถึงวาระ
สุดท้ายของชีวิต หลู่ซินได้ทำตัวเป็นปฏิบัติกับ
ก๊กมินตั๋งมีการใช้งานเขียนที่เรียกว่า “จ่า-
เหวิน” ที่มีลักษณะคล้ายปกิณกะหรือบทความ
ขุดคุ้ยหรือเปิดโปงสังคมภายใต้การปกครองของ
เจียงไคเช็คอย่างรุนแรง ขณะเดียวกันเขาก็มี
ความใกล้ชิดกับนักประพันธ์ฝ่ายซ้าย เช่น พวก
โกโมโย (กวัวมั่วยั่ว 1892-1978) เหมาดุ่น
(1896-1981) และสหพันธ์นักประพันธ์ฝ่าย
ซ้าย (จั่วเหลียน 1930-1936) อย่างใกล้ชิด
หลู่ซินก็เป็นที่นับถือของนักประพันธ์ฝ่ายซ้าย
หลายคน งานเขียนของเขาในช่วงหลัง ๆ นี้
ดูเดือดเผ็ดร้อนกว่าเรื่องสั้น 25 เรื่องเป็นอย่างมาก
แต่ถ้ามองวิวัฒนาการทางปรัชญาความคิด
ของหลู่ซิน จากงานสร้างสรรค์ที่เป็นเรื่องสั้น
25 เรื่อง (คนไม่น้อยทำเช่นนั้น) ก็จะพบว่า
งานของหลู่ซินเป็นการเปิดโปงความชั่วร้ายของ
สังคม โดยไม่ค่อยได้ประณามรัฐบาล (ก๊กมิน

ตั๋ง) เท่าไรนัก ทั้งไม่ค่อยชัดเจนเกี่ยวกับคำว่า
“ปฏิวัติ” ด้วย อย่างไรก็ตาม ยว ก็เป็นเรื่อง
หนึ่งที่จัดอยู่ในประเภท “วรรณกรรมปฏิวัติ”
ได้อย่างไม่มีปัญหา แต่มีการเสนออรรถาธิบายที่
แยบยลด้วยวรรณศิลป์ที่สูงส่ง งานที่ได้รับการ
อ้างอิงบ่อย ๆ ในลักษณะปฏิวัตินั้น ส่วนใหญ่
เป็นงานที่เขียนหลังจากเลิกแต่งเรื่องสั้นแล้ว
หากศึกษางานประพันธ์ที่เป็นเรื่องสั้นอย่างเดียว
แล้วสรุปเอาว่าปรัชญาความคิดของหลู่ซินที่ถูกต้อง
ความโดยฝ่ายซ้ายว่ามีลักษณะเป็นปฏิวัติและเป็น
ฝ่ายซ้าย ว่าเป็นการตีความหมายที่ผิด ๆ ก็ดู
จะเป็นการมองงานหลู่ซินเพียงบางส่วนและค่อนข้าง
ผิวเผินเกินไป แต่ผู้คนก็มักจะศึกษาความคิด
ของหลู่ซินจากงานวรรณกรรมเท่านั้น ฉะนั้น
จึงมีการมองหลู่ซินในลักษณะที่แตกต่างกันมาก
ถ้าแค่ศึกษาปรัชญาความคิดของหลู่ซินจากเรื่อง
สั้น 25 เรื่องแล้ว ก็คงแค่เห็นปรัชญาความคิด
ในช่วงแรก ๆ เท่านั้น เพราะหลังจากเลิกผลิต
งานเรื่องประเภทสั้นหลัง 1925 แล้ว หลู่ซิน
ยังได้ผลิตงานอีกมากมายจนถึงวาระสุดท้าย
ในปี 1936

บรรณานุกรม

- FENG TZU-KAI, *CARTOONS OF LU HSIN'S SELECTED STORIES*, ชื่องง : สำนักพิมพ์จงหลิว, 1976.
- วารสารธรรมศาสตร์ ปีที่ 10 เล่มที่ 4 ธันวาคม 2524.
- หลี่ซิน และ ชุนซื่อปาย เรียบเรียง. *ประวัติบุคคลหมิงกั๋ว เล่มที่ 1*. บักกิ่ง : สำนักพิมพ์จงฝ่า, 1978.
- คุตงจื่อ. *นวนิยายวิภักย์* มณฑลยูนนาน : สำนักพิมพ์ยูนนาน, 1980.
- หวางซีเย่น. *วิจารณ์โศกนาฏกรรมของอา Q.* เซี่ยงไฮ้ : สำนักพิมพ์ซินเหวินอ๋อ, 1957.
- หงเส่งฟง. *แนวทางของหลู่ซิน*. มณฑลหูหนาน : สำนักพิมพ์หูหนาน, 1980.
- ลือไห่ (ศัพทานุกรม) ฉบับวรรณคดี เซี่ยงไฮ้ : สำนักพิมพ์ฉีอู, 1980.
- เซี่ยงจื้อซิง (แต่ง) หลิวเซ่งหมิงและคณะ (แปล). *ประวัตินวนิยายจีนปัจจุบัน*. ชื่องง : สำนักพิมพ์หยิวเหลียน (UNION PRESS), 1979.
- นาโออาากิ มาเอโนและคณะ. *ประวัติวรรณคดีจีน*. สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยโตเกียว, 1980.